

[Hanne Reintoft.]

gruppe uden for akademikernes kreds, der af den ene eller den anden grund ikke kan tjenestemandsansættes eller overenskomstansættes, men må klamre sig til tjenestemandsløvens regler uden at have dens sikkerhed.

Man hævder, og man har jo gjort en del ud af det i pressen, at nu skulle man kunne komme de forskellige ekstrairdtægter til livs. Jeg har hele tiden været i tvivl om det og kunne også forstå på hr. Ivar Nørgaards tale i dag, at man vel egentlig ikke er i stand til at komme dem til livs uden ved en stadig øgen af de højeste lønninger.

Jeg vil også gerne understrege, at man i første del af ændringen i tjenestemandsløven faktisk lettede adgangen til at have ben i det private erhvervsliv, idet man kastede et tågeslør over indberetningspligten for bierhverv uden for statens tjeneste. Det var bestemmelser, der igen var udformet sådan, at de, der var ansat i de højeste stillinger, havde bedst muligheder for at udnytte adgangen til at have beskæftigelse i det private erhvervsliv. Det vil altså sige, at man kan begrænse ekstrairdtægterne for dem, der koncentrerer sig om statstjenesten, hvad jeg er enig i man skal gøre, men samtidig lemper man for dem, der foretrækker at supplere deres beskæftigelse uden for statens tjeneste. Jeg synes, det er svært at se den højere logik i det.

En rimelig løn fra høj til lav og så ingen ben, hverken i statens tjeneste eller — og allermindst — på det private arbejdsmarked, var nok den rigtige løsning, men jeg tvivler på interessen for at gennemføre den.

Jeg vil måske lige her sige til hr. Kjær Rasmussen, at jeg er da enig med ham, som jeg selv sagde i min indledning, med hensyn til den helt urimelige forskel, der er mellem lønningerne. Det kan bare ikke nytte noget hele tiden at stå og snakke om samfundet, som det er, og ligesom beskæftige sig med ligemageri, for i det samfund, vi nu engang har, kan vi lige så godt arbejde ud fra det, at arbejdskraften er en vare, der bliver betalt efter sin værdi. Det kommer vi ikke til livs, så længe vi har det sådan. Det er ikke løst bare med at stå og sige, vi alle skal være lige.

Tilfredshed med lønforhandlingsformerne kan der heller ikke siges at være. Magister-

foreningen gør f. eks. opmærksom på, at der i fremtiden, hvis der ikke kan opnås enighed om lønændringer, stadig ikke er regler for parternes forhandlinger, der vil kunne hindre, at man uden videre, som det ofte før er sket, afgør sagen i lønningsrådet. Det indebærer, at tjenestemændene faktisk når som helst kan miste de fordele, som de nu har indhentet, og det er fordele, man har måttet vente meget længe på.

Bestemmelsen om, at man kun skal have 3 pct.s forhøjelse nu og resten senere, er blevet rost her som fornuftig indkomstpølitik. Jeg ved godt, at man her vil henvise til det private arbejdsmarkeds alt for dårlige overenskomst i foråret. Jeg er ikke meget for den slags overenskomstpølitik i det hele taget og må gøre opmærksom på, at tjenestemændene jo burde have haft deres reform gennemført allerede sidste år og allerede i hele det år, der er gået, have haft tilsvarende forbedringer.

Alt i alt må man sige, at der i forslaget er forbedringer, forbedringer, der meget ensidigt kommer de højestlønnede til gode. Problemerne er ikke løst i tilstrækkeligt omfang, og jeg kan forstå, man heller ikke mener, at man kan løse dem i udvalget. Jeg kan slet ikke forstå det med tidnøden. Man har været årevis om at komme frem til dette lovforslag. Alt i alt må man altså konstatere, at organisationerne har ment at måtte bøje sig for de forbedringer, der forelå, og samtidig må vi konstatere, at det som sædvanlig går ud over de fleste, nemlig dem, der er placeret i de lave løntrin, medens man forstår, at der hos visse tjenestemænd i de højeste stillinger er begejstring, fordi de virkelig får del i de forbedringer, der skulle have været for de mange.

Johan Nielsen: Grunden til, at jeg har taget ordet i dag, er, at der er kommet adskillige henvendelser fra yngre præster om indplaceringen i den nye tjenestemandsløve. Jeg kan med en vis ret gøre det, fordi jeg står som præst på højeste lønningstrin, og ingen kan beskyldte mig for at tale min egen sag. Men jeg ved godt, at der er nogen, som siger: hvorfor skal han nu tale præsternes sag? Jeg ved godt, at der er mange her i det høje trin, som mener, at folkekirken burde likvideres. Principielt er jeg tilhænger af adskillelse mellem stat og kirke, men som god